

Obecními úřady Val di Nievole

Buggiano

Comune di Buggiano

Psal se rok 200 př. Kr. Jeden statečný voják měl dostat kus země odměnou za svou službu. Mohl si vybrat. Požádal o tolik, kolik pokryje kůže z jednoho vola. Divili se, jak je skromný. Voják vzal kůži z vola a vydělal z ní tak tenké proužky, že pokryly malebné návrší Buggiano, sahající od fóra Bojani až k Abadianu či Abudiu. V jednom dokumentu z r. 979 je návrší označeno jako Buzano. Dějiny se o něm zmiňují opět po r. 1135, kdy i do tohoto malého pozemského ráje zasáhly válečné události toskánského středověku. Nejen při pouhé prohlídce, ale i při zamyšlení, mnoho návštěvníků ocení Podestův palác, Palazzo del Podestà, postavený ve 13. stol. pravděpodobně na místě středověké pevnosti. Na jejím průčelí se nachází na 57 erbů z mnohobarevné terakoty, pocházející většinou z florentské dílny rodiny Della Robbia

Chiesina Uzzanese

Comune di Chiesina Uzzanese

Chiesina Uzzanese je mladá obec, které se dostalo administrativní autonomie až v r. 1963. O jejím středověkém původu svědčí Špitál Xenodochium, složený kdysi z kostela (it. chiesa) a z budovy určené k odpočinku poutníků při cestě do Říma. Kolem kostela se v průběhu 14. stol. začalo rozvíjet nové sídlo kolonistů obdělávajících pruhy země vytržené ze spárů bažiny, vedle staršího sídla, vzniklého u mostu postaveného přes řeku Pescia, zv. „uzzanese“. Nový rozvoj byl kdysi podmíněn strategickou polohou na hlavní cestě procházející Valdinievole, do které ústily poštovní cesty z Luccy a Pisy, a v novější době vybudováním dálnice Firenze-Mare a s ní spojenými výhodami na podnikatelskou činnost houževnatých obyvatel.

Lamporecchio

Comune di Lamporecchio

Giulio Rospigliosi (1600-1669), zvolený papežem pod jménem Kliment IX., známý svou úlohou mírového prostředníka v Aquisgraně, který svým „Pace Clementina“ obměkčil francouzské jansenisty, požádal Berniniho, aby mu vystavil dům. „Kde?“ zeptal se ho Gian Lorenzo Bernini, kterému vděčíme mimo jiné za projekt Louvru. „Jak, kde postavíš vilu Rospigliosi!?“ odpověděl Kliment. „V Lamporecchii, protože odtud pochází to nejčistší mešní víno z celé Itálie...“ Musíme se vrátit o pár století zpět, abychom v jednom dokumentu z r. 1056 našli zmínku o barbarském *Lampreku* (zřejmě z překladu *Emporiculum* = malý trh)... A zde, na malebných svazích Lamporecchia, kde se rodí výborné víno, a kde panuje tradice svaté Brigidy (1302-1370), která uprostřed místních rozkvetlých svahů posílila své vize a vytvořila „brigidky“ (sladké placky, přeneseně kokardy)..., ještě dnes vzduch voní sladkou pohodou starých časů, kterou si lidstvo přeje i nadále.

Larciano

Comune di Larciano

Valdinievole je území, které se rozprostírá v nížině a na přilehlých svazích: od východních úbočí Montalbana až k Padule di Fucecchio. Přestože udrželo krok s ekonomickým rozvojem, zachovalo si dodnes silné pouto k vesnické tradici a jejím hodnotám. Zemědělství je zde stále neoddelitelnou součástí života, základními produkty jsou víno a olej. S původem jména „Larciano“ je spojeno několik hypotéz. Říká s, že r. 631, po založení Říma, se na Montalbanu usadil jeden centurion z rodu *gens Laertia* a založil vesnici, nazvanou později „Laertiano“. V prvním hodnověrném dokumentu, z r. 942, je však o ní zmínka pod jménem „Villa Larziana“ a tak vznikla druhá domněnka, že jméno pochází od starodávné rodiny „Larzia“, která toto osídlení založila r. 384 př. Kr. jako kolonii zvanou „Villa Larziana“. Existence písemného dokumentu napomáhá v důvěryhodnosti této domněnce, nicméně je také možné, že jméno bylo odvozeno od modřínových lesů (it. larici), které v minulosti hojně pokrývaly zdejší okolí.

Massa e Cozzile

Comune di Massa e Cozzile

Obec Massa e Cozzile byla původně složena ze tří oddělených sídel: Verruca, Massa a Cozzile. Dodnes městský erb zobrazuje symbol všech tří komunit: Verruca měla kříž, Cozzile lilii a Massa okovanou palici. Massa je jedním z nejstarších osídlení ve Valdinievole a její původ je spojen se zemědělskou usedlostí pozdního starověku (3.-4. stol.). O jejím románském původu svědčí mince, pohřební urny a epigrafy z blízkého okolí. První zmínky o sídle „Massa sulla Borra“ a hradu Verruca spadají do druhé poloviny 11. stol., zatímco původ sídla Cozzile je bezpochyby novodobější. Obsazeno nejprve Langobardy a později Luccou, skončilo v l. 1339-40 pod nadvládou Florencie. Své nezávislosti dosáhla konečně Massa a Cozzile po r. 1814.

Monsummano Terme

Comune di Monsummano Terme

První písemný doklad o hradu Montesommano pochází z r. 1005. Návrší Monsummano se rozprostírá proti původem středověkému osídlení Montevezzolini, které bylo také podřízeno florentské Signorii. Hrad Montevezzolini vznikl ve 13. stol. jako útulek utečenců z Florencie a Luccy v dobách neúspěšných bojů mezi guelfy a ghibelliny. Založení Monsummana se váže se jménem velkovévody Ferdinanda a jeho osobního architekta. Velkovévoda pověřil architekta Mechiniho r. 1602 stavbou velké svatyně zasvěcené Madoně v návaznosti na fenomenální události, ke kterým došlo v posledních desetiletích 16. stol, mezi jinými nenadále vytrysknutí pramene na místě, kde se zázračně zjevila Panna Marie, uctívána ve svatostánku; tato svatyně nese tedy jméno Madony Nového pramene (it. della Fontenuova). V polovině 19. stol. byly také objeveny termální jeskyně s ojedinělými terapeutickými vlastnostmi: přírodní teplé jeskyně jsou dnes obklopeny moderními termálními zařízeními.

Montecatini Terme

Comune di Montecatini Terme

V r. 1000 mělo Montecatini více než tři kilometry hradeb, sedm bran a 25 věží, a uplynulo tedy více jak 1000 let od chvíle, kdy Catilina, významný rebelant proti Ciceronovu Římu, byl poražen v bitvě u Pistoie. Proto se zřejmě návrší, kde Catilina ušel naposledy slunce, nazývá od těchto dob *Mons Catilinae*. Termální prameny znali již tehdy nejlepší a první stavitelé lázní, *Římané*. Střediskové město se nachází v srdci údolí Val di Nievole, kdysi srdce Toskánska. Ještě po 2000 letech jsou v Montecatini krásné, pečlivě udržované přírodní parky, které jsou cílem dlouhých fascinujících procházek. Město disponuje vynikající hotelovou kapacitou, která se svou pohostinností a příjemným pobytem řadí mezi to nejlepší svého druhu. Kvalitou a různorodostí své nabídky dokáží lázně nabídnout komukoli možnost termálního léčení a využití termálních vod. Tento přímo božskou rukou vyčarovaný „kouzelný ostrov“ uprostřed zelených a mírně zvlněných pohorsků je obklopen městy a vesnicemi, které se zapsaly do dějin toskánského Val di Nievole.

Pescia

Comune di Pescia

Původem středověké město Pescia je považováno za hlavní město ve Valdinievole. Je rozdělené řekou a zřetelně se vyznačuje dvěma městskými sektory: „církvním“ s katedrálou a „občanským“ s radničním palácem (it. Palazzo Comunale) a velkým náměstím. Historické centrum, se svými starodávnými paláci a elegantními kostely, si přes značné zásahy zachovalo svou originální formu. Z okolních center, která představují největší turistickou atrakci, jmenujme valeriánské hrady (it. Castelli della Valleriana) a vesnici Collodi, která je známá po celém světě, protože autor *Pinocchioových dobrodružství* převzal jméno této vsi za své. Pescia je i v dnešní době velmi okouzlujícím místem, kde je možné strávit celé dny v zeleni okolních svahů a procházet se po charakteristických cestách, které zažily události dějin mnoha staletí. Pescia je nyní významná pro celou centrální Itálii pěstováním a obchodem s květinami a rostlinami.

Pieve a Nievole

Comune di Pieve a Nievole

Místo převzalo jméno po faře sv. Petra, pieve di San Pietro a Neure, velmi starodávného původu. Nachází se při hlavní spojnici Lucca - Pistoia na antické via Cassia. Předpokládá se, že byla založena Fredianem, biskupem z Luccy, zřejmě před obsazením Valdinievole Langobardy r. 570. Následkem válečných událostí, které zasáhly Valdinievole mezi 12. a 15. stol., se farář přestěhoval do Montecatini do kostela Sv. Michela. Kostel časem převzal jméno mateřské fary, a pak byl následně zasvěcen Sv. Markovi. Tato epizoda byla tak důležitá pro místní dějiny, že se uchovala v symbolice obecního znaku, kde klíče pradávného patrona Sv. Petra podpírá okřídlený lev evangelisty Marka. Koncem 16. stol. začal být kostel Sv. Petra nazýván kostelem Sv. Marka a teprve v r. 1908 bylo kostelu v Pieve a Nievole přiznáno právo se znovu pojmenovat po Sv. Petrovi.

Ponte Buggianese

Comune di Ponte Buggianese

Dějiny obce jsou prastaré jako vesničky na svazích, odkud pochází původ i jméno Ponte Buggianese. Toto klidné středisko v nížině pamatuje časy staletých bojů s bažinou o vydobytí každého sebemenšího kousku země z bahna a svědčí o tvrdé práci spojené s následnou kultivací. Následkem zmenšení jezera Fucecchio a postupným osídlením Uzzanské a Buggianské nížiny musel být v 16. stol. postaven most Ponte Buggianese, kde si na vlastní náklady obyvatelé dali postavit malý kostel. Tak se tato malá ves stala první instituční formou církevní vesnické komunity nížiny. Obyvatelé začali pomýšlet na radniční erb, který jim zaopatřil král Umberto I. Dekretem z 9. března 1899: štít rozdělený na polovinu, na první polovině je červený vůl na zeleném pozadí venkova překlenutý červenou lilí a na druhé rozkvetlá lilie napůl červená a napůl stříbrná.

Uzzano

Comune di Uzzano

Podle jedné z domněnek o původu toponyma Uzzano jméno pochází od kurážného langobardského kapitána, Uzza či Uccia, který v ne přesně určené době tu údajně založil hrad. Podle další domněnky je jméno Uzzano odvozeno od latinského slova *urere*: Giovanni Boccaccio zdokumentoval nevědní jev týkající se místní obecné říčky, která prý vychrlila, jako kdyby byla sopka, velké množství balvanů za doprovodu ohňového přívalu. O tomto úkazu „hovoří“ obecní erb: představuje plamen zapalující dřevěné klády, jejichž množství se shoduje s počtem „historických“ frakcí obecního teritoria (Castello, La Costa, Botteghino, Terrarossa, Torricchio). Další výklad toponyma, vědecky více podložený, umísťuje původ do epochy románské. Jména s koncovkou *-ano* jsou ve Valdinievole a v okolí Luccy vskutku velmi častá a jsou odvozená z římského *predia*, tj. z pozemkové parcely, která přebírala majitelovo jméno. Giacomo Puccini, který byl hostem Uzzana, složil v místní oázi oliv a míru části opery *Bohéma*.